

*VERŠE
POUSTEVNÍKA
JIRKY II*

*INSPIRACE Z HVĚZD,
ROMÁNŮ A LOŽNIC*

JIŘÍ JANSTA

VERŠE POUSTEVNÍKA

JIRKY II

Inspirace z hvězd,
románů a ložnic

Jiří Jansta

Úvodem pěkný den.

Vítejte před branami druhé sbírky básní poustevníka Jirky. Sbíрка obsahuje básně, které „unikly“ z první sbírky a ze sbírky „Lovec a Lvice“, která je hlavním projektem autorů a manželů Jitky a Jirky, a obsahuje více než 250 stran převážně milostné poezie.

Druhá sbírka je složena ze šesti tematických podkapitol, nazvaných Knihy.

- „Kniha I – Inspirace z hvězd“ je pojátkem mezi krásou hvězdné oblohy na obálce knihy a prvními verši.
- „Kniha II – Romantické příběhy“ obsahuje pět romantických veršovaných útvarů většího rozsahu.
- „Kniha III – O kráse, lásce a milování“ asi nepotřebuje vysvětlení obsahu. Jen upozornění, že některé básně by si zasloužily být označeny hvězdičkou.
- „Kniha IV – Tři přílivy slov“ výjimečně neobsahuje verše, ale tři povídky
- „Kniha V – Dosud nezmapovaný ostrov“ je pokusem o básnický popis obrazu.
- „Kniha VI – Brno, konečná...“ obsahuje několik posledních básní, které poustevník Jirka napsal. Poté, co se přestěhoval ke své Lvici, ztratil básnickou invenci. Asi nemá čas. Když jsem byl u nich posledně na návštěvě, měli sbírku otevřenou na Knize III.

Tak příjemné čtení!

Brno, září 2023

~Literární přítel~

P.S. Převažující barvou na serveru Liter.cz je modrá. Pokud se v některé básni mluví o „modru“ nebo „modrých stránkách“, jedná se o Liter.cz.

*Nuši básní poskládal jsem směle,
každý verš mě přitom v srdci hrál,
dílem povedly se, dílem neumělé,
snad každý aspoň jednou za přečtení stál.*

*Nuši básní poskládal jsem rád,
a radost přemohla mě z krásy jazyka,
snad ještě vylepším svůj básní slovoklad,
a čtenář usměje se zas či dojat zavzlyká.*

*Jsem vděčný všem, kdož přečtou moje rýmy,
A napíšíou pak pod ně názor svůj,
mnohdy je to chvála, mnohdy libé šprýmy,
zatím nikdo přímo neposlal je v hnůj.*

*Modro prozářilo šed' mých žitých dnů,
jsem teď jiný člověk, na to vemte jed,
nové verše rodí se mi ze snů,
zas miluju sám život, zas krásnější je svět.*

~ poustevník Jirka ~

KNIHA I – INSPIRACE Z HVĚZD

Báseň „Ve vlídném sametu Tvých dlaní“ byla poprvé zveřejněna na serveru Liter.cz, kde na ni v komentářích reagovala poetka Jitka. S jejím laskavým souhlasem je text komentáře připojen na konec básně, a příslušně označen.

NA SOUVRATI VESMÍRNÝCH ESTAKÁD

Na souvrati vesmírných estakád
potkal se anděl s bílým trpaslíkem,
usedl, křídla dal křížem, jak on rád,
rozmlouval se svým souputníkem.

Lítám teď, brachu, přecho,sto,
na krásnou modrou planetu,
Země jí říkají,
snad si to nepletu.

U lidí tam
od pravěku
láska kvete
v každém věku.

Anděl vždy jednu dvojici
pečlivě chránit má,
nebudeš ale věřit,
starost to pekelná!

Když se dva lidé rádi mají,
slepí jsou a nevnímají,
za ruce se vodí,
někdy pak přes křižovatku
na červenou chodí.

I když je to nevhodné,
kdekoliv se líbají,
rozličné pak předměty
na hlavy jim padají.

Mít na starost milence
to veliký je pech!
Myslet za ně, zdraví chránit,
být stále bdělý na křídlech!

Jen za večerů a za nocí
služba je skoro bez vady,
dřepím tak, jako teď s tebou,
koukám se ven do zahrady.

Ti dva vlezou pod deku,
něco si tam kutí,
přítom mě jen minimálně
zasahovat nutí.

Občas spadnou z postele,
prokousnou si ret,
uhodí se do čela,
jinak prima svět.

Už jsem sice ulítaný,
asi by to chtělo změnu,
ale jinak pohoda,
zítra mám zas noční směnu.

MĚSÍC VYPRAVĚČ

Pod baldachýnem nocí modročerných
byl Měsíc, ten pasák
žhavých hvězd,
na mnoha ze svých cest
svědkem příběhů lásek
nevěrných i věrných.

To jednou za úplňku...

V pokrývkách z bělostné hebkosti,
jako dva něžní tuleni,
milenci na lůžku stuleni,
šeptají do oušek něžnosti.

Nedočkavé ruce právě
svlékají si šat,
rozum do zajetí bez milosti vzat,
když ústa utkají se dravě.

V milostném boji těl
spočinou v divém objetí,
tichá, klidná noc jim lásku posvětití,
jen Měsíc lehce se nám rděl.

S chutí samce ji muž laskat začne,
má rád to krásné, svěží tělo,
co rozkoší se teď rozechvělo,
tak poddajné a vláčné.

Na rozbouřeném lůžku
srdce stíhá dech,
v roztoužení těl za vzdechem jde vzdech
a kapka potu padá na podušku.

Dívka, napůl v mrákotách, hlavu zaklání,
tělo do oblouku vzepjala,
pak horoucím vzdechem ku hvězdám vyslala
zprávu o šťastném milování.

VE VLÍDNÉM SAMETU TVÝCH DLANÍ

Ve velkém třesku života
vesmírem procházím,
již stovky let jím putuji
navzdory nesnázím.
Na posledních oběžích
můj tón už pohasínal,
však od dob, co Tě vídám,
už mnohokrát jsem zpíval.

Ve vlídném sametu Tvých dlaní
je předvoj srdce Tvého
a touha po poznání.
Tvé učenlivé žačky
nedají mi spát,
nemám-li Tě nablízku,
myslím na ně hříšně, častokrát.

Ve dvojhvězdě Tvých očí
vnímám ohně létavic,
půvabů máš nekonečně,
a možná ještě trochu víc,
kolem nás chlad vesmíru,
zahříváš mě touhou,
beztíže a souznění
za naše štěstí mohou.

Tvá láska teplem hladí,
jak jarní Slunce pírká ptáčete,
Tvá láska jiskří barvou tramínu!
Nedá mi to žádnou práci
podlehnout Tvé gravitaci,
až na mých dnů konci
v Tobě se rozplynu.

Jirka

Nespěchej, milý můj,
s rozplýváním,
šanci dej sametovým dlaním,
ať dlouho ještě smějí
tvář Tvou laskat.

V tramínu jiskra protla tmou,
ne, očima svýma neuhnu,
v nich přečteš si,
jak sladce chutná láska...

Jitka
